

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.H.L. , nar. ...,**
v ČR bytem ...
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019 č. j. CPR-31729-7/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019 č. j. CPR-31729-7/ČJ-2018-930310-V240 se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna n a h r a d i t žalobkyni náklady řízení ve výši 12.342,-Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019 č. j. CPR-31729-7/ČJ-2018-930310-V240 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. KRPK-52537-28/ČJ-2018-190022, o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 3 měsíce se potvrzuje a odvolání žalobkyně se zamítá.
2. Žalobkyně **v žalobě** namítala, že žalovaná aplikovala zákonná ustanovení nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem, napadené rozhodnutí označila za nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Žalobkyně uvedla, že za primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého považuje skutečnost, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěné žalobkyně, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Tyto skutečnosti žalobkyně namítala ve svém odvolání. Mimo porušení výše uvedených, došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobkyně.
4. Dále pak namítala nepřiměřenost napadaného rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně. Žalobkyně má za to, že posouzení přiměřenosti nebylo provedeno v dostatečném rozsahu, nebylo postaveno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a závěry správního orgánu nebyly správné s ohledem na zjištěný skutkový stav. Správní orgán bezdůvodně zpochybňoval jak délku pobytu žalobkyně na území, tak intenzitu začlenění se.
5. Žalobkyně uvedla, že otázka zániku zaměstnanecké karty bude řešena též v řízení vedeném soudem pod č. j. 57 A 175/2018, přičemž žalobě byl přiznán odkladný účinek. Žalobkyně má za to, že s ohledem na složitost problematiky je nepřiměřené jí uložit správní vyhoštění v délce 3 měsíců. Dle žalobkyně zaměstnanecká karta nikdy nezanikla, jelikož se nejednalo o změnu zaměstnavatele, ale pouze přechod práv a povinností z fyzické osoby na právnickou – z pana J.K. na JKETex s.r.o.
6. Dále není pravdou, že žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, jelikož sdílí společnou domácnost se svým partnerem, jenž je občanem Německé spolkové republiky.
7. Správní orgán při rozhodování o správním vyhoštění musí zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobkyně upozornila na § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalobkyně v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy České republiky. Správní orgán nijak nepodložil své závěry o tom, že

se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán uvedl, že žalobkyně nemá žádnou rodinu v zemi původu a není pravdou, že nemohla zpřetrhat vazby v rodném státě, jelikož jak již opakovaně uvedla, žije zde s partnerem, který je občanem členského státu EU. Správní orgán se měl vypořádat i se zásahem do jeho soukromého a rodinného života, tento názor je potvrzen i judikaturou. S touto námitkou se žalovaný, v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nijak nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobkyně má za to, že byly splněny podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců a udělení vyhoštění v délce 3 měsíců je nepřiměřené, ač je vydáno v dolní hranici zákonného rozpětí.

8. Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaná je přesvědčena, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.
9. Ze **správního spisu** zaslaného žalovanou soud zjistil především následující skutečnosti. Dne 21. 5. 2018 sdělila žalobkyně policii prostřednictvím svého právního zástupce, že ze zdravotních důvodů nemůže opustit ČR, přestože jí končí platnost výjezdní doložky. Žalobkyně pobývala na území na základě zaměstnanecké karty, která jí byla odebrána. Následně bylo dne 6. 6. 2018 provedeno šetření u ubytovatele a u zaměstnavatele žalobkyně. Byla kontaktována vedoucí provozu (mistrová), která sdělila, že cizinci včetně žalobkyně ve firmě pracovali, ale v současné době jsou v pracovní neschopnosti. Dále uvedla, že ví o problémech cizinců s pobytem na území ČR. Problém vznikl, když majitel J.K. převedl závod od 1. 1. 2018 z fyzické osoby na právnickou, tedy na JKE TEX s. r. o. Rozhodnutím soudu byla společnost JKE TEX s. r. o. zrušena a od 1. 5. 2018 se opět jedná o firmu J.K. , ... (tedy opět o fyzickou osobu). Dle sdělení vedoucí provozu cizinci nepodali souhlas se změnou zaměstnavatele, protože to nevěděli a změnu ani nezaregistrovali. V úředním záznamu z 6. 6. 2018 je též poznámka: „*TDU – detail osoby – uvedeno (CIS); Ukončený pobyt 01.03.2018; 16.2.2018 doručeno sdělení o ukončení zaměstnání z důvodu přechodu zaměstnavatele z FO na PO. Přechod nezakládá i přechod práv z FO na PO a cizinci musí podat souhlas se změnou zaměstnavatele - MV-22325-1/OAM-2018.Rez. Zánik ZK dle § 63 ZPC k 01.03.2018.Rez.02.03.2018 odesláno předvolání k převzetí výjezdního příkazu a vrácení dokladu e-PKP.Rez.; Pobyt obnoven – řešeno SUIP, zda došlo k přechodu práv z FO na PO. Nevydávat cizincům výjezdní příkaz a ponechat doklad e-PKP.Rez.; 23.04.2018 doručen výsledek kontroly ze SUIP – dle sdělení k přechodu práv nedošlo MV-38430-2/OAM-2018.Rez. Na základě provedené kontroly a sdělení SUIP pobyt ukončen dle § 63 ZPC.Rez.*“

Cizinci byli předvoláni k převzetí výjezdního příkazu a vrácení dokladu e-PKP.Rez.; Cizincům OAMP Karlovy Vary vydal výjezdní příkaz s platností do 21.05.2018.“

10. Dále spis obsahuje usnesení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-15983-10/ZM-2018, kterým se zastavuje řízení o žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, kterou podala dne 7. 5. 2018. V odůvodnění se mimo jiné uvádí, že oprávněn žádat ministerstvo o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele je pouze držitel zaměstnanecké karty (§ 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Dosavadní zaměstnavatel oznámil Úřadu práce ČR, že pracovní vztah skončil ke dni 31. 12. 2017, jako důvod uvedl *FO – J.K. se změnila ve společnost JKE TEX s.r.o. stejná dílna, stejná práce*. Dne 23. 4. 2018 došla správnímu orgánu informace o výsledku kontroly od Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj. V této informaci uvádí, že cizinka ukončila ke dni 31. 12. 2017 pracovní poměr u zaměstnavatele J.K. dohodou o skončení pracovního poměru. Od 1. 1. 2018 uzavřel J.K. jako jednatel společnosti JKE TEX s.r.o. s cizinkou novou pracovní smlouvu. K přechodu práv a povinností z pracovních vztahů podnikající fyzické osoby J.K. na JKE TEX s.r.o. nedošlo. V odůvodnění je dále uvedeno, že zaměstnanecká karta zanikla uplynutím šedesátého dne od skončení pracovního vztahu, tedy ke dni 1. 3. 2018 (§ 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Cizinka tedy nebyla oprávněna žádost podat, ministerstvo proto žádost zamítlo podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu.
11. Žalobkyně se dne 11. 7. 2018 dostavila na policii, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, a bylo s ní zahájeno řízení ve věci právního vyhoštění. Téhož dne byla žalobkyně za účasti tlumočníka vyslechnuta. Žalobkyně **při výslechu** mimo jiné uvedla, že do ČR přicestovala v období Vánoc 2016. Měla zajištěno vízum a práci na dva roky. Od té doby pracovala v Aši jako švadlena. V ČR měla povolen pobyť, měla kartičku na dva roky. Pak jí v práci dali podepsat novou smlouvu, bylo to v únoru nebo březnu letošního roku [roku 2018 – pozn. soudu], nerozuměla tomu, ale řekli jí, že je vše v pořádku, ať smlouvu podepíše, že se jedná o smlouvu na dobu neurčitou. Pak ale žalobkyně koncem května dostala dopis, a protože mu nerozuměla, požádala známého, aby jí ho přeložil. V dopise stálo, že má předložit pas a vízum a do čtrnácti dnů opustit ČR. Žalobkyně nechápala, co se děje. Rodiče kolegy jí sehnali advokáta, ten jí poradil, aby podala novou žádost o zaměstnaneckou kartu. Zaměstnavatel jí našel nového advokáta pana K.. Rodiče kolegy jí pak poradili, ať jde marodit. Protože má problémy s ledvinou, šla k lékaři a ten jí napsal neschopenku. Žena majitele domu, kde žalobkyně bydlí, jí sehnala zprostředkovatele, který s ní šel k lékaři. Dala mu čtyři sta korun, zda to bylo pro něj či pro lékaře, to neví. Lékař jí dále prodlužoval neschopenku až dokonce června. Nyní je doma, ale již není nemocná. K dotazu, zda se žalobkyně pokusila legalizovat svůj další pobyt na území, uvedla, že vůbec nevěděla, co se stalo a že měla žádat o prodloužení zaměstnanecké karty. Kdyby to věděla, udělala by to. Právní zástupce i zaměstnavatel jí řekli, ať nikam nejedí, že se o vše postarají. Žalobkyně dále k dotazu uvedla, že nemá příbuzné, kteří by byli občany EU nebo ČR. Na území nemá rodinné příslušníky, kteří by tu měli povolen trvalý pobyt, nemá zde ani jiné vazby. Je sama, ve Vietnamu nemá rodiče, manžela, ani děti. Žalobkyně neuvedla žádné důvody, které by jí bránily ve vycestování. V současné době neužívá žádné léky a je v dobré kondici.
12. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 11. 7. 2018 k možnosti vycestování cizince. Dle tohoto stanoviska je vycestování žalobkyně do

Vietnamu možné. Dále spis obsahuje oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí z 15. 8. 2018, dokument byl převzat zmocněncem žalobkyně.

13. **Správní orgán I. stupně rozhodl** dne 28. 8. 2018 pod č. j. KRPK-52537-28/ČJ-2018-190022 o vydání správního vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v délce 3 měsíců a žalobkyni přitom poskytl lhůtu 20 dnů k vycestování z území České republiky.
14. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce dne 19. 9. 2018 blanketní **odvolání**, které doplnila dne 27. 9. 2018. Žalobkyně uvedla, že byla vyzvána zaměstnavatelem, aby podepsala novou pracovní smlouvu. Vzhledem k tomu, že neumí česky, tak vše podepsala a pracovala dál na stejné pozici. Zaměstnavatelem jí bylo sděleno, že se v podstatě o nic nejedná, že jde jen o formální náležitosti, které se musí nahlásit, a to sám udělal. Žalobkyně spoléhala, že je vše zajištěno zaměstnavatelem. Následně jí bylo sděleno, že jí zanikla zaměstnanecká karta z důvodu změny zaměstnavatele. Žalobkyně si plně neuvědomila, o co jde, ze strany zaměstnavatele jí bylo sděleno, že je stále na stejné pozici jako šička, na stejném místě výkonu zaměstnání. Zaměstnavatel jí sdělil, že bude vše řešit s Úřadem práce a policií. Žalobkyně namítala, že pochybení tedy bylo spíše na straně zaměstnavatele, který měl vše zajistit, případně jí věc vysvětlit s tlumočníkem, když nerozumí česky. Žalobkyně dne 20. 11. 2018 prostřednictvím svého nového právního zástupce opět doplnila své odvolání. Zdůraznila, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Odkázala též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ve věci sp. zn. 5 Azs 125/2004, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoliv sankční povahy, ale toliko rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se cizinec na jeho území nadále nezdržoval. Z vývoje událostí je více než zřejmé, že žalobkyně nejednala s úmyslem pobývat nelegálně na území ČR, neboť spoléhala na pomoc bývalého zaměstnavatele. Správní orgán měl vzít v úvahu za jakých okolností došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobkyně, který předcházela jejímu nelegálnímu pobytu na území.
15. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 26. 3. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění shrnula rozhodné skutečnosti žalovaná následovně. Žalobkyně přicestovala na území České republiky v roce 2016 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání. Následně na území České republiky pobývala na základě zaměstnanecké karty platné do 27. 12. 2018 vydané k zaměstnavateli J.K., IČO 446 14 357. Z informací poskytnutých OAMP vyplývá, že pracovní poměr účastnice řízení k tomuto zaměstnavateli skončil ke dni 31. 12. 2017. Zaměstnanecká karta účastnice řízení zanikla ve smyslu § 63 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ke dni 1. 3. 2018, neboť do tohoto data nepodala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně tak od 2. 3. 2018 nebyla držitelkou platného oprávnění k pobytu. Dne 7. 5. 2018 byl žalobkyni udělen OAMP výjezdní příkaz platný od 7. 5. 2018 do 21. 5. 2018. Účastnice řízení v době platnosti výjezdního příkazu z území České republiky nevycestovala a dne 11. 7. 2018 se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně s tím, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně s účastnicí řízení dne 11. 7. 2018 zahájil řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dne 28. 8. 2018 vydal rozhodnutí.
16. K námitkám žalobkyně žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a zjistil v otázce neoprávněného pobytu účastnice

řízení skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti. Uvedla, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, uloží se tedy vždy při naplnění skutkové podstaty, bez ohledu na zavinění cizince. Dle odvolacího orgánu jsou v daném případě okolnosti zániku zaměstnanecké karty zcela irelevantní, neboť účastnice řízení je řešena za neoprávněný pobyt, do kterého se dostala až tím, že neakceptovala udělený výjezdní příkaz, nikoliv za pobyt zde na území, ihned poté co jí zanikla zaměstnanecká karta. Z doložené lékařské zprávy nevyplývá, že by zdravotní stav účastnice řízení bránil ve vycestování a ze samotné výpovědi účastnice řízení je patrné, že si nechala vystavit pracovní neschopnost na radu známých.

17. K zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že délka jejího pobytu zde na území není zase tak dlouhá, aby znemožňovala vycestování do domovské země. Žalobkyně většinu svého života žila ve svém domovském státě, zná tedy tamní zvyky i jazyk a nic jí nebrání se vrátit zpět a začlenit se do tamní společnosti. Sice uvedla, že v domovském státě nemá rodiče, manžela ani děti, ale do svého příjezdu na území České republiky žila ve svém domovském státě, tak tam má jistě zajištěno zázemí, kde pobývala do svého odjezdu. Na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Žádné zásadní kulturní ani společenské vazby nebyly zjištěny. Není ve věku seniora, její zdravotní stav je dobrý a neví o žádných důvodech, které by jí bránily ve vycestování. Správní orgán prvního stupně zjistil v tomto ohledu skutkový stav v dostatečném rozsahu. Vzhledem k tomu, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené, není dán zákonný důvod, aby mohlo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jak ve svém odvolání navrhovala žalobkyně.
18. K délce uloženého správního vyhoštění odvolací orgán uvedl, že po přihlédnutí ke všem zjištěným skutečnostem byla stanovena v zákonném rozmezí, v dolní polovině hranice zákonného rozpětí na 3 měsíce, když maximální hranice je 3 roky.
19. **Žaloba je důvodná.**
20. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
21. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle § 42g odst. 7 nebo 8; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
22. Podle § 338 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen zákoník práce) *k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů může dojít jen v případech stanovených tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.*
23. Podle § 338 odst. 2 zákoníku práce *dochází-li k převodu činnosti zaměstnavatele nebo části činnosti zaměstnavatele nebo k převodu úkolů zaměstnavatele anebo jejich části k jinému*

zaměstnavateli, přecházejí práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů v plném rozsahu na přejímajícího zaměstnavatele; práva a povinnosti z kolektivní smlouvy přecházejí na přejímajícího zaměstnavatele na dobu účinnosti kolektivní smlouvy, nejdéle však do konce následujícího kalendářního roku.

24. Podle § 338 odst. 3 zákoníku práce za úkoly nebo činnost zaměstnavatele se pro tyto účely považují zejména úkoly související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobná činnost podle zvláštních právních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Za přejímajícího zaměstnavatele se bez ohledu na právní důvod převodu a na to, zda dochází k převodu vlastnických práv, považuje právnická nebo fyzická osoba, která je způsobilá jako zaměstnavatel pokračovat v plnění úkolů nebo činností dosavadního zaměstnavatele nebo v činnosti obdobného druhu.
25. K otázce přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů a aplikaci § 338 zákoníku práce se vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3046/2013: „Ustanovení § 338 odst. 2 zák. práce vyjadřuje implementaci směrnice Rady č. 2001/23/ES ze dne 12. 3. 2001 o sblížování zákonů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodu podniku, podnikání a částí podniků do českého právního řádu, jejímž cílem je „stanovit opatření na ochranu zaměstnanců pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv“. K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů dochází podle ustanovení § 338 odst. 2 zák. práce vždy, byl-li učiněn právní úkon (smlouva) nebo nastala-li jiná právní skutečnost, s nimiž je (podle zákona) spojen převod činnosti nebo části činnosti nebo úkolů anebo části úkolů k jinému zaměstnavateli, vše za předpokladu, že přejímající fyzická nebo právnická osoba je způsobilá jako zaměstnavatel pokračovat v plnění úkolů nebo činností dosavadního zaměstnavatele nebo v činnosti obdobného druhu, aniž by bylo významné, jaký je právní důvod převodu, zda jím dochází také k převodu vlastnických práv a zda dosavadní zaměstnavatel ztratil schopnost být zaměstnavatelem; ve větě druhé tohoto ustanovení se pak příkladem uvádí, co se v souvislosti s přechodem práv a povinností z pracovněprávních vztahů považuje za „úkoly“ nebo „činnosti“ zaměstnavatele. Jsou-li splněny všechny předpoklady vyžadované zákoníkem práce nebo zvláštními právními předpisy, souhlas tím dotčených zaměstnanců dosavadního (stávajícího) zaměstnavatele se nevyžaduje a práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů přecházejí na přejímajícího zaměstnavatele, i kdyby s tím tito zaměstnanci nesouhlasili (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4030/2009, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 753/2013). K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů tedy dochází ze zákona, bez souhlasu zaměstnance a bez nutnosti rozvázání pracovního poměru zaměstnance s dosavadním zaměstnavatelem a uzavření nové pracovní smlouvy s přejímajícím zaměstnavatelem (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3945/2008, který byl uveřejněn pod č. 100 v časopise Soudní judikatura, ročník 2011).“ K povaze institutu přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů se Nejvyšší soud vyjádřil též např. v rozsudcích ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 21 Cdo 753/2013, a ze dne 14. 1. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3945/2008, na které odkazuje v citovaném rozhodnutí.
26. Soud v posuzované věci hodnotil, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně tvrdila, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, především, že nedostatečně zjistil skutečnosti hovořící v její prospěch. S ohledem na složitost problematiky je nepřiměřené uložit správní vyhoštění v délce 3 měsíců. Žalobkyně má za to, že byly splněny podmínky

pro překvalifikování správního vyhoštění na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. V druhé části žaloby žalobkyně namítala, že správní orgán při rozhodování o správním vyhoštění nedostatečně zkoumal přiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života, žalobkyně sdílí společnou domácnost se svým partnerem, který je občanem Německé spolkové republiky.

27. Zároveň žalobkyně v žalobě uvedla, že dle jejího názoru zaměstnanecká karta nikdy nezanikla, jelikož se nejednalo o změnu zaměstnavatele, ale pouze přechod práv a povinností z fyzické osoby na právnickou – z pana J.K. na JKE TEX s.r.o. Tuto námitku považuje soud za zásadní, a proto se jí bude věnovat jako první. Žalobkyně byla vyhoštěna na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť dle správního orgánu na území pobývala bez pobytového oprávnění. Žalobkyně na konci roku 2016 legálně přicestovala do ČR za účelem zaměstnání a byla držitelkou zaměstnanecké karty s platností do 27. 12. 2018. Tato zaměstnanecká karta ovšem dle správního orgánu zanikla ze zákona ke dni 1. 3. 2018 uplynutím šedesáti dnů od ukončení pracovního poměru žalobkyně. Následně žalobkyně nevycestovala v době stanovené výjezdním příkazem. Pokud ovšem k ukončení pracovního poměru nedošlo, jak tvrdí žalobkyně, nedošlo ani k zániku zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zaměstnanecká karta by v takovém případě nadále platila (nejdéle do skončení své platnosti v prosinci 2018). K zániku zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 dochází ze zákona, nikoliv na základě rozhodnutí správního orgánu, správní orgán tyto skutečnosti pouze sleduje ve spolupráci s Ministerstvem vnitra.
28. Soud podrobně prostudoval správní spis a musí uzavřít, že na jeho základě nelze s jistotou konstatovat, že pracovněprávní vztah žalobkyně byl skutečně ukončen. V úředním záznamu ze dne 6. 6. 2018 je sice poznámka „23.04.2018 doručen výsledek kontroly ze SUIP – dle sdělení k přechodu práv nedošlo MV-38430-2/OAM-2018.Rez.“ a v usnesení Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 23. 5. 2018, č. j. OAM-15983-10/ZM-2018, které je součástí spisové dokumentace, se také vychází z předpokladu, že k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů nedošlo, zároveň jsou však ve spise též výrazné indicie, které naznačují, že právě k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů naopak došlo.
29. K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů dochází na základě zákona, nikoliv primárně na základě smluvního ujednání mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a nelze jej též smluvně vyloučit, neboť institut slouží ochraně zaměstnance. Typicky k němu dochází při splnění podmínek § 338 odst. 2 zákoníku práce. Na tuto úpravu navazuje též úprava v občanském zákoníku (a dalších zákonech), když např. § 2175 odst. 2 výslovně stanoví, že koupě závodu se považuje za převod činnosti zaměstnavatele. Úřední záznam ze dne 6. 6. 2018 obsahuje vyjádření vedoucí provozu ve společnosti, kde žalobkyně pracovala, ta uvedla, že cizinci nepodali souhlas se změnou zaměstnavatele, protože to nevěděli a změnu ani nezaregistrovali. Stejně tak J.K. v oznámení Úřadu práce ČR, uvedl „FO – J.K. se změnila ve společnost JKE TEX s.r.o. stejná dílna, stejná práce.“ A nakonec tomu napovídá i chování žalobkyně, která ve věci začala činit kroky (podala žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele) až poté, co jí byl doručen výjezdní příkaz, neboť ze svého pohledu nezměnila zaměstnání, pouze v práci podepsala novou smlouvu, jak uvedla ve výsledku před správním orgánem prvního stupně. Soud tedy uzavírá, že ze správního spisu není zřejmé, zda byl pracovní poměr žalobkyně ukončen, či zda došlo k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů. Skutečnost, že žalobkyně podepsala dohodu o ukončení pracovního poměru, není rozhodná. Rozhodné je, zda při změně zaměstnavatele

z fyzické osoby J.K. na JKE TEX s.r.o. došlo k převodu činnosti zaměstnavatele (nebo její části) nebo k převodu úkolů zaměstnavatele (anebo jejich části). Nelze tedy ani s jistotou určit, zda došlo k zániku zaměstnanecké karty a následně k nelegálnímu pobytu žalobkyně na území. V tomto ohledu nejsou podklady pro rozhodnutí dostatečné, správní orgán se měl otázkou podrobněji zabývat a doplnit spisový materiál.

30. S ohledem na výše uvedené se soud k dalším námitkám žalobkyně vyjádří pouze stručně. Otázka zániku pobytového oprávnění v daném případě skutečně není zcela jednoduchá a správní orgán by k tomu měl při svém postupu přihlídnout. Správní orgán se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval dostatečně a shromáždil též podstatné údaje, když cílenými otázkami od žalobkyně při výslechu zjistil její vazby na území ČR i na území domovského státu. Skutečnost, že sdílí společnou domácnost se svým partnerem, který je občanem Německé spolkové republiky, uvedla žalobkyně až v žalobě.
31. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada nákladů právního zastoupení sestávající z odměny za 3 úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a účast zástupce na jednání) a 3 režijní paušály á 300,-Kč navýšené o 21% DPH, tedy celkem ve výši 12.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 3. června 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně